

Kız ve Deniz Papağanı

Çınar BİBER

Kız ve Deniz Papađanı

Çınar BİBER

Mara, denizin kayalara çarptığı ve rüzgârın hiç dinmediği küçük, rüzgârlı bir adada yaşıyordu. Her yaz deniz papağanları okyanustan uçup kayalıklara yuva yapmaya gelirdi. Mara, parlak turuncu gagaları ve paytak yürüyüşleriyle bu komik kuşları izlemeyi çok severdi. Güneş parlarsa bile her gün hardal sarısı yağmurluğunu ve kırmızı ponponlu şapkasını giyerdi.

Mara'nın dedesi, Dede Finn, emekli bir balıkçıydı. Gür beyaz sakalı ve boynundaki ipe asılı yuvarlak gözlükleri vardı. Adadaki her şeyi bilirdi. 'Deniz papağanları her yıl aynı yuvaya geri döner,' dedi Mara'ya. 'Eve dönen eski dostlar gibidirler.' Mara dikkatle dinledi ve çantasından çıkardığı kurşun kalemle defterine yazdı.

Bir sabah Mara, bacağında gümüş bir halka olan bir deniz papağanı gördü. Tam önündeki patikada durmuş, başını yana eğiyordu. 'Merhaba, Pip,' dedi ve deniz papağanı uçup gitmedi. Pip cesur ve meraklıydı, Mara'nın en sevdiği kuş oldu. Turuncu gagasıyla yuvasına balık taşımasını izledi. 'Sen iyi bir ebeveynsin,' diye fısıldadı.

Ama bir gün Mara endişe verici bir şey fark etti. Bazı ziyaretçiler fotoğraf çekmeye çalışırken deniz papağanlarına fazla yaklaşıyordu. Kuşlar kanat çırpıyor ve endişeli görünüyordu. Mara kaşlarını çattı. 'Onlara alan gerek,' dedi Dede Finn'e. 'İnsanların anlamasına nasıl yardımcı olabiliriz?' Dede Finn yumuşacık gülümsedi. 'Sen meraklı bir kızsın, Mara. Neden öğrenmiyorsun?'

Mara, deniz papağanlarını koruma hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye karar verdi. Adadaki kütüphaneden kitaplar okudu ve Dede Finn'e bitmek bilmeyen sorular sordu. Defterine notlar aldı, deniz papağanlarının ve yuvalarının küçük resimlerini çizdi. Deniz papağanlarının yuva yapmak için sessiz kayalıklara ve yiyecek bulmak için temiz sahiller gerektiğini öğrendi. 'Kuralları bilirse yardımcı olabilirim,' diye düşündü.

Mara günlerini Pip'i ve diğer deniz papağanlarını gözlemleyerek geçirdi. İnsanlar fazla yaklaştığında ya da yüksek ses çıkardığında korktuklarını öğrendi. Sahildeki çöplerin onlara zarar verebileceğini öğrendi. Her şeyi defterine yazdı. 'Deniz papağanları vahşi canlılardır,' diye yazdı. 'İlgimize ihtiyaçları var.' Çalışırken kırmızı ponponlu şapkası sallanıyordu.

Mara, Dede Finn'e eski günleri sordu. 'Ben çocukken daha çok deniz papağanı vardı,' dedi. 'Ama insanlar onları her zaman nasıl koruyacaklarını bilmiyordu.' Ona sahilleri temiz tutmayı ve yuvaları rahatsız etmemeyi anlattı. Mara hepsini yazdı. 'Bir rehber yapmak istiyorum,' dedi. 'Ziyaretçiler için bir rehber.' Dede Finn'in kırışık gözleri parladı. 'Bu harika bir fikir.'

Mara rehberi için çok çalıştı. Turuncu gagalı deniz papağanlarının resimlerini çizdi ve basit kurallar yazdı: 'Uzaktan izleyin. Patikada kalın. Çöpünüzü eve götürün.' Sayfaları parlak kalemle boyadı. Gümüş bacak halkalı Pip'in bir resmini ekledi. 'Pip benim yardımcım,' dedi Dede Finn'e. 'İnsanlara nasıl kibarca izleneceğini gösteriyor.'

Mara rehberini bastırdı ve kopyalarını adadaki dükkâna ve kafeye koydu. Ziyaretçiler rehberleri alıp okudu. 'Şuna bakın!' dedi bir kadın. 'Deniz papağanlarının yanında sesimizi kısık tutmamız gerektiği yazıyor.' Mara insanların kurallarına uymaya başlamasını izledi. Geride durup sessizce izlediler. Deniz papağanları daha sakın görünüyordu. Pip bir grup ziyaretçinin yanından paytak paytak geçti ve gülümsediler.

Giderek daha çok ziyaretçi Mara'nın rehberini kullandı. Sahildeki çöpleri topladılar ve patikalarda kaldılar. Deniz papağanları huzur içinde yuva yaptı. Mara gurur duydu. 'Gerçekten bir fark yarattın,' dedi Dede Finn. 'Biliyorsun, gençler doğayı koruyabilir.' Mara ön dişlerinin arasındaki küçük boşluğu göstererek sırttı. 'Biliyorum,' dedi. 'Ve öğrenmeye devam edeceğim.'

Bir gün bir aile, Mara'dan deniz papağanlarını nasıl izleyeceklerini göstermesini istedi. Onları kayalık patikası boyunca yürüttü, Pip'i ve yuvasını gösterdi. 'Burada kalın,' dedi yumuşak bir sesle. 'Fazla yaklaşımdan onu görebilirsiniz.' Aile, Pip'in yavrusuna balık taşımasını gözleri faltaşı gibi açılmış izledi. 'Bu şimdiye kadarki en güzel gün!' dedi küçük bir çocuk. Mara'nın içi ısındı.

Mara'nın rehberi adada ünlendi. Yerel okul ondan deniz papağanlarını koruma hakkında konuşmasını istedi. Kırmızı şapkasını takmış, sınıfın önünde durdu ve öğrendiği her şeyi anlattı. 'Deniz papağanları bizim komşularımız,' dedi. 'Onlara göz kulak olmalıyız.' Çocuklar alkışladı. Bazıları diğer kuşlar için kendi rehberlerini yapmak istedi.

Yazın sonunda deniz papağanları kayalıklarda toplandı, denize uçmaya hazırdı. Pip son bir kez Mara'nın patikasının yanında durdu. Sanki veda eder gibi başını yana eğdi. 'Gelecek yıl görüşürüz, Pip,' diye fısıldadı Mara. 'Sahili senin için temiz tutacağım.' Deniz papağanları havalandı, kanatları rüzgâra çarpıyordu. Mara onlar minicik noktalar olana kadar el salladı.

Mara, Dede Finn'le birlikte boş kayalıkları izleyerek oturdu. 'Ada şimdi sessiz hissettiriyor,' dedi. 'Ama geri dönecekler,' dedi Dede Finn. 'Ve rehberin daha çok insanın onları korumasına yardımcı olacak.' Mara başını salladı. Defterini açtı ve gelecek yazın rehberi için bir deniz papağanı çizmeye başladı. 'Daha çok fikrim var,' dedi. 'Her zaman daha iyisini yapabiliriz.'

Mara'nın rehberiyle ilgili haberler yayıldı. Diğer adalar kopya istedi. Mara'nın Pip ve deniz papağanları çizimleri insanları gülümsetti. 'Küçük eylemlerin önemli olduğunu gösterdin,' dedi Dede Finn. Mara denize baktı. Deniz papağanları geri döndüğünde adanın hazır olacağını biliyordu. 'Kıyı yaşam alanları korunmalı,' dedi. 'Ve herkes yardımcı olabilir.'

Deniz papağanları ertesi yaz geri uçtuğunda temiz sahiller ve sessiz kayalıklar buldular. Pip tam Mara'nın önüne indi, turuncu gagası parlıyordu. 'Eve hoş geldin!' diye güldü. Ziyaretçiler rehberleri ellerinde geldi, saygıyla izlediler. Mara bir fark yarattığını biliyordu. 'Doğa çok değerli,' dedi Dede Finn'e. 'Ve hepimiz onun rehberi olabiliriz.'